

CAVALERII LUI HANGER · 3

ÎN APĂRAREA ONOAREI

KAREN WITEMEYER

ORADEA
2025

Originally published in English under the title: *In Honor's Defense*

Copyright © 2022 by Karen M. Witemeyer

By Bethany House Publishing,

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2025 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul – cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Ligia Maria Pașca*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

În apărarea onoarei / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2025

ISBN 978-606-8915-37-1

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Echipei mele.

Nici că puteam pretinde niște minți creatoare mai bune,
cititori mai dedicați și prieteni mai dragi.

Vă mulțumesc pentru că mi-ați binecuvântat
activitatea scriitoricească și viața!

„Scăparea celor neprihăniți vine de la Domnul;
El este ocrotitorul lor la vremea necazului.
Domnul îi ajută și-i izbăvește; îi izbăvește de cei
răi și-i scapă, pentru că se încred în El.”

Psalmul 37:39-40

PROLOG

St. Louis, Missouri, 1895

Oamenii invizibili rareori primesc scrisori. Un adevăr pe care Damaris Baxter îl acceptase de mult timp. Așa că, atunci când menajera a intrat în salon și i-a întins un plic cu numele *ei*, nu al mătușii sale, la destinatar, i-a luat ceva timp să analizeze incidentul fără precedent.

Mezina unei familii cu opt odrasle, neavând trăsături fizice sau maniere sofisticate care să atragă atenția, Damaris se obișnuise să fie trecută cu vederea. De altfel, în călătoriile întreprinse de familia Baxter, fusese uitată acasă de cel puțin cinci ori – un record impresionant! Joseph, fratele ei, reușise performanța de două ori, fiind cel mai predispus să umble brambura după ce era pus la socoteală, cu toate că niciodată nu fusese uitat cu adevărat, doar temporar răătăcit. Odată, părinții uitaseră de Damaris o după-amiază întreagă și nu și-au dat seama că lipsește decât atunci când au trimis să o cheme la cină și ea n-a apărut.

Mama o certase spunându-i că nu-i făcea bine să fie prea retrasă, acuzând-o că se ascunde pentru a citi cărți, în loc să participe la activitățile familiei. Îi ceruse să fie mai atentă pe viitor, pentru a nu fi lăsată iarăși pe dinafară. Firește că, pe toată durata muștruluielii, mama plânse, apoi, la sfârșitul prelegerii, o strânse zdravăn în brațe, mai s-o sufoce, asigurându-o că era iubită, dacă nu memorabilă.

Chiar și așa, invizibilitatea își avea avantajele sale. Fetele nebăgate în seamă rareori erau solicitate să spună lecțiile în fața clasei. Sau rugate să danseze când aveau o carte numai bună de citit la îndemână. Cu toate acestea, pentru o fată ajunsă la vârsta căsătoriei, invizibilitatea era un dezavantaj semnificativ. Întotdeauna se găsea una mai drăguță, mai isteță sau mai fermecătoare care să le atragă atenția potențienților disponibili. Așa se face că, la vârsta de douăzeci și trei de ani, Damaris deveni însoțitoarea mătușii Bertha, sora unei bunici. Nu numai că era pusă pe raft, ci se afla chiar în cel mai îndepărtat colț, în dosul bibelourilor, adunând praf. Cu mătușa Bertha, măcar găsisese o modalitate de a fi utilă.

Adunându-și gândurile împrăștiate, Damaris puse lucrul de mână deoparte și luă scrisoarea.

– Îți mulțumesc, Anna!

Se căzni să nu pară atât de uluită pe cât se simțea, dar, în ciuda celor mai bune strădanii, vocea ei trădă o oarecare agitație.

Anna observă, firește, și zâmbi.

– E din Texas, domnișoară.

– Din Texas? De la Douglas?

Dar scrisul de pe plic nu era al lui. Nu că era expertă în caligrafia fratelui ei. Era cu cincisprezece ani mai mare decât ea și fusese mai mult absent decât prezent în viața ei. Se mutase în Texas chiar după nașterea fiului său și se întorsese în Missouri doar o dată, de Crăciun, în anul decesului soției sale.

Nathaniel, care avea șapte ani pe atunci, păruse atât de pierdut, de retras în timpul acelei vizite. O duruse inima pentru băiețelul îndurerat. La șaisprezece ani, știa și ea că niciun cuvânt nu putea să-i aline durerea, așa că nu zicea nimic. Doar avea grijă să nu-l lase niciodată singur. Când se juca, se așeza pe covor lângă el. Îi aducea pesmeți din bucătărie. Se oferea să-i citească povești. Pe când s-a simțit destul de în largul său cu ea, încât să i se așeze în poală și să o ajute să întoarcă paginile, Damaris era deja îndrăgostită de el până peste cap. Îi scria răvașe și îi trimitea în fiecare an mici daruri de ziua lui și de Crăciun, fără să o deranjeze că el nu-i răspundea niciodată la ele. Nu te puteai aștepta de la niște băiețandri să

corespundeze cu mătușile lor excentrice de care, probabil, nici nu-și mai aduceau aminte. Ea existase în viața lui doar zece zile. O picătură nesemnificativă în oceanul fragedei sale vieți. Douglas îi scria mamei lor de câteva ori pe an, așa că Damaris a reușit să afle vești despre Nathaniel, chiar dacă prin surse indirecte.

– Nădăjduiesc că nu sunt vești proaste, zise Anna când Damaris nu făcu nicio mișcare să deschidă scrisoarea.

Inima îi bătea tare. Ce alte vești putea primi de la un străin? Numai dacă... nu cumva erau de la Nathaniel. Ce vârstă putea să aibă acum, paisprezece ani? Poate că era scrisul *lui*.

Te rog, Doamne, fă să fie de la Nathaniel, nu de la vreun străin aducător de vești rele!

Damaris așeză plicul în poală cu toată grija cu care o croitoreasă ar expune o bucată de dantelă venețiană scumpă. Netezi cu mâna partea din față înainte să-și adune curajul să-l deschidă pentru a descoperi ce se afla înăuntru. Mâna îi tremură ușor când scoase și despături hârtia.

Domnișoară Damaris Baxter,

Vă scriu, cu inima îndurerată, pentru a vă aduce la cunoștință moartea prematură a fratelui dumneavoastră. Douglas Baxter a fost găsit înecat în lacul Madison pe data de 7 aprilie 1895.

Damaris slobozi un icnet slab. Fratele ei înecat?! Cu neputință! Douglas fusese un tip athletic și puternic, bun aproape la orice sport, inclusiv la înot. Cât de bine își amintea de vara în care, după ce ea împlinise cinci ani, el își asumase sarcina de a-i învăța pe toți frații mai mici din familia Baxter să înoate! Fusese prea mică să facă și altceva decât să plângă și să se agațe de el, dar, la sfârșitul verii, Douglas reușise să-i învețe pe toți să traverseze bazinul de înot fără niciun ajutor – inclusiv pe ea. Cum ar fi putut să se înece?

– Sunteți bine, domnișoară? întrebă Anna, uitându-se la ea, în timp ce potrivea pătura în poala mătușii Bertha, care sforăia ușor în balansoarul de lângă fereastră.

– E vorba de fratele meu, Douglas. S-a... L-au găsit...

Nu era în stare să spună. Nu-i venea să creadă că era adevărat.

Anna o privi cu o expresie plină de compasiune.

– Îmi pare atât de rău! Să o trezesc pe doamna?

Damaris scutură din cap.

– Nu. Nu încă.

Avea nevoie de timp ca să-și vină în fire, să-și stăpânească emoțiile înainte să-i dea vestea mătușii. Dar mama? Oare *ea* fusese înștiințată? O asemenea scrisoare era trimisă în mod normal părinților răposatului. Cum de o primise ea?

Clipind pentru a-și limpezi privirea, se concentrează din nou asupra scrisorii.

S-a constatat că decesul a survenit în urma unui accident. O adevărată tragedie care a curmat viața unui om în floarea vârstei. Vă transmit cele mai sincere condoleanțe!

Damaris se uită la semnătură – avocat Ronald Mullins. Un avocat? S-ar fi așteptat ca înștiințarea să vină din partea unui preot sau a unui prieten. Nu auzise niciodată de Ronald Mullins, nici nu ținea minte ca Douglas să-l fi pomenit în vreo scrisoare adresată mamei lor.

Domnul Douglas Baxter v-a desemnat pe dumneavoastră, domnișoară Damaris Baxter, ca tutore al fiului său, Nathaniel. De asemenea, ați fost desemnată ca administrator al averii băiatului, inclusiv al fondurilor bancare și al proprietăților care i-au aparținut domnului Baxter. Vă voi înmâna o copie a tuturor documentelor relevante atunci când veți veni să luați copilul în grija dumneavoastră.

Mă pun la dispoziția dumneavoastră, domnișoară Baxter. Sunt gata să vă ajut în orice fel va fi nevoie în această perioadă de doliu pentru dumneavoastră.

*Cu stimă,
Avocat Ronald P. Mullins*

Douglas o alesese pe *ea*? Damaris abia găsi tăria necesară să clipească după un asemenea șoc paralizant. Îi încredințase grija lui Nathaniel ei, mezina pe care abia dacă o cunoștea. De ce nu părinților lor sau lui Bartholomeu? Bart era doar cu un an mai tânăr decât Douglas și avea copii cam de aceeași vârstă cu Nathaniel. El părea opțiunea logică. Cu toate acestea, Douglas o alesese pe ea. Dintre toți frații, ea era singura fără o familie care să o țină legată de orașul St. Louis. Era liberă să plece oricând, liberă să se dedice întru totul îngrijirii lui Nathaniel.

Sau poate că... I se tăie respirația. Poate că Nathaniel fusese cel care o alesese. Ideea în sine îi făcu inima s-o ia la galop. Oare Nathaniel și-a adus aminte de mătușa Maris și a cerut ca ea să fie desemnată tutorele său?

Dorința tainică a inimii ei era să fie aleasă pentru ea însăși. Să fie importantă pentru cineva. Mai mult decât o servitoare lăudată ce o slugărea, o purta de colo-colo și o amuza pe mătușă după bunul ei plac. Să fie dorită cu adevărat pentru ea însăși. Să fie văzută, nu nevăzută în seamă. Prețuită, nu tolerată.

– Trebuie să împachetez.

Damaris se ridică de pe canapea atât de iute, încât uitatul coș cu lucrul de mână se prăvăli pe covor cu cercul de brodat cu tot.

Un furnăit se auzi dinspre fereastră, dându-i de știre că mătușa Bertha se trezise.

– Damaris! Ce te tot fâțâi, fato? Știi că nu-mi place să fiu deranjată din somnul de amiază. Copilă neîndemânatică! o dojeni ea când ochii îi căzură pe coșul răsturnat cu fundul în sus și conținutul împrăștiat pe covor. Fă curat, apoi adu-mi tonicul. Nu suport să fiu săcâită.

Anna se grăbi să-i dea o mână de ajutor cu coșul. Damaris îi zâmbi în semn de mulțumire, dar nu rămase să o ajute. Trebuia să împacheteze cufere, să verifice mersul trenurilor și să aibă grijă de un nepot.

– Îmi pare rău, mătușă Bertha. Nu am timp să-ți aduc tonicul. Mă mut în Texas!

CAPITOLUL 1

Madisonville, Texas

Şase săptămâni mai târziu

– Nathaniel? Tu eşti? întrebă Damaris ridicând privirea de la pâinea deformată pe care tocmai o scosese din tavă.

Paşi alergători răsunară în hol, dar nicio voce nu-i răspunse la întrebare. Nu că s-ar fi aşteptat la vreun răspuns. Nepotul prefera să pretindă că nu există, în loc să schimbe vreo vorbă cu ea. Privirile ostile, ochii daţi peste cap şi tropăitul din picioare – plin de frustrare – erau mai degrabă stilul lui. După sosirea în Texas, frumoasele sale iluzii de a fi mama unui băiat scump cu inima frântă pălră şi muriră în mai puţin de o zi în faţa realităţii.

La paisprezece ani, Nathaniel era mai mult bărbat decât băiat, cel puţin în statură şi îndărătnicie. Era la fel de înalt ca ea, dar o întrecea în şiretenie, găsind în permanenţă noi modalităţi de a o tortura. În câteva rânduri, se trezise cu un pui de găină ciugulind firele din cuvertura ce-i acoperea mijlocul, cu un şarpe ce se târa pe spatele cămăşii de noapte şi cu două broaşte azvârlite în faţă. Avusese nevoie de mai multă tărie de caracter decât crezuse că are pentru a nu fugi, urlând, înapoi la mătuşa Bertha.

Totuşi, dincolo de toate farsele, de sarcasm şi de furie, era băieţuşul pe care şi-l amintea. Un băiat care pierduse liantul ce-i ţinuse viaţa laolaltă – tatăl său. Era oare de mirare că nu mai putea fi stăpânit? Nu mai avea pe nimeni de care să se priponească. Pe

nimeni în afară de ea, o mătușă pe care o cunoștea prea puțin și în care se încredea și mai puțin.

După prima săptămână în care adormise tot plângând, jelindu-și nu doar fratele, ci și fanteziile naive legate de un cămin și de dorința de a-și găsi locul, Damaris luă hotărârea să înfrunte atitudinea nepotului ei care o pune la încercare. Nu rezolva nimic dacă se văicărea. Dacă voia o relație adevărată cu el, trebuia să lupte. Să-i înfrunte încăpățănarea cu încăpățănare. Indiferent cât de tare avea să o încolțească, intenționa să-i câștige încrederea cu atenție și statornicie. Dacă își va descărca nervii pe ea, avea să fie răbdătoare cu el. Dacă o va ocoli, avea să-l caute ea. Dacă o va ignora, avea să vorbească cu el și de nu primea răspuns.

– Cum a fost la școală? Întrebă ea ridicând glasul ca să o audă din odaia lui de la capătul holului. Ai multe teme de făcut? Te pot ajuta cu ele după cină, dacă vrei.

Domnișoara Tatum trecuse pe la ei cu o săptămână în urmă, dându-i de știre că notele lui Nathaniel scăzuseră simțitor în ultima lună. Se prezenta doar la jumătate dintre ore, iar atunci când își făcea apariția, nu participa la lecții. Colac peste pupază, începuse să se și bată în pauze.

Doamne, el are nevoie de Tine, dar am sentimentul că Te respinge, așa cum mă respinge pe mine. Arată-mi cum să-l ajut!

Damaris avea nevoie de intervenția lui Dumnezeu ca să ajungă la inima băiatului. Deși credea în abilitatea ei de a-l trata cu o afecțiune constantă, n-avea deloc încredere în capacitatea ei de a-l disciplina. Apelase la dojană și muștrări, dar stârnise și mai multă răzvrătire și năzbâtii, așa că fusese foarte indulgentă în ultima vreme. Știa că băiatul avea nevoie de limite, dar acestea se dovediseră greu de impus, de vreme ce el nu dădea doi bani pe autoritatea ei.

– Avem sos de cârnați și pâine prăjită în seara asta.

Era unul dintre puținele feluri de mâncare din care servea de bunăvoie și a doua porție.

Se pare că abilitățile ei de gospodină erau mai pe măsura plitei decât a cuptorului. Se pricepea cât de cât să prăjească, să

călească și să fiarbă la foc mic sau mare, dar, ori de câte ori încerca să rumenească mâncarea în cuptor sau să coacă ceva, se declanșa dezastrul. Când gătea pe plită, putea muta oala dintr-un loc mai fierbinte într-unul mai puțin cald și viceversa, dar exercițiul matematic delicat al combinării unor componente ca lemnele, căldura și ventilul pentru a potrivi temperatura cuptorului îi dădea mereu rezultatul greșit. De unde și pâinea deformată din fața ei. O întoarse așa cum trebuie și o așeză pe un grătar la răcit. Măcar nu era arsă. Doar ușor necrescută într-o parte.

Nu toate lucrurile erau frumoase în viață. Un adevăr pe care Damaris îl acceptase cu multă vreme în urmă, când speranța de a ajunge frumoasă odată cu vârsta nu s-a concretizat în niciun fel. Până la urmă, nu frumusețea exterioară ar trebui să determine valoarea unui lucru. Pâinea era valoroasă dacă potolea foamea, nu dacă arăta bine. Așa că n-o să-și disprețuiască fronzela ei deformată doar fiindcă nu arăta la fel de bine ca acelea din vitrina brutarului.

– Nu faci niște mere prăjite în tigaie de care ai făcut săptămâna trecută la desert?

Damaris țipă ușor și se răsucii pe călcâie.

– Nathaniel! M-ai speriat!

Nepotul ei stătea rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept într-o atitudine defensivă, cu părul castaniu, mult prea lung, intrându-i în ochi. Însă postura-i arțagoasă și coama nepieptănată nu reușiră să ascundă satisfacția ce-i sclipea în ochi. Era *mândru* că o speriasc. Pentru cineva care tropăise prin casă cu toată grația unui bivoli amețit acum cinci minute, cu siguranță că nu era greu să se strecoare pe ascuns atunci când voia.

– Așadar, poți să le faci? Merele alea?

Damaris zâmbi, înduioșată, supărarea topindu-i-se cât ai clipi. Rareori se întâmpla ca Nathaniel să-i ceară ceva.

– Sigur!

Aveau o jumătate de baniță cu niște mere verzi, acrișoare în pivniță. Poate n-ar strica să facă și niște *brown betty*¹ cu crutoane, ceva mai multă scortșoară și zahăr.

¹ Brown betty – desert american cu budincă de mere, bucățele de aluat sau de pâine și diverse arome (n.tr.).